

KANTATA O KAVI

Molim te, kavo, ti ostani
samo ono što jesi: prva jutarnja nježnost.
Tako ti nenadmašivosti tvoje boje
i plemenitosti otrova kojim me osvješčuješ,
ni ubuduće ne spominji mi svoje časno
podrijetlo, tegobe puta do mojih usana,
tajne namjere. Ionako sve što bi mogao
dokučiti razum, blijedi pred ravnotežom
koju, s jednim gutljajem, uspostavljaš
u mojoj sobi. Sve je u pokretu oko jednog
središta, i sve je središte, svjetlucavo, zvučno,
nepopustljivo. Nikada vrijeme ne bude toliko
poistovječeno s voljom kao kad ti strugneš,
mala crna životinjice, preko ruba
moje utrobe. Iz vlastita sluha tada,
ja upravljam šumom krošanja pod
prozorima. Ali krošanja kojih više nema,
i to je ono što ne bih htio izgubiti stalnim
ponavljanjem povijesti, obavljenih uzroka;
sposobnost da se bude tamo gdje se nije,
potpunu prevlast stvari bez značenja. S kavom
pred usnama ostarimo za svu ludost svijeta
i osjećamo kako slatko žežu korijeni.

Slavko Mihalić